

[I. A. Hansen.]

600 Mand skal møde 400. Vi maa give dem en Udrustning, som mangedobler deres Styrke!"

Og han fortsætter:

„Lad os nu vende Sagen om og sige: Vi tror virkelig ikke, der kommer 400 Kommuniste til Grænsen, jeg vil ikke sende væbnet Militær ud . . . og saa det skete, at de 400 Kommuniste virkelig kom og forcerede Grænsen og lavede alt det Postyr, de vilde. *Kan De se, hvor vi bagefter havde faaet paa Hovedet!* Nu kom der et halvt Hundrede Mand paa en Søndagsudflugt til Padborg og hjem igen, og der skete ingen Ting. Det var det lykkeligste i det hele. *Men mon det ikke gik saa godt, fordi Soldaterne var saa stærkt udrustet?*“

Man ser her for første Gang to Ting erkendt fra kompetent socialdemokratisk Side. For det første, at et faatalligt Forsvar selvfølgelig maa kræve en god Udrustning, og for det andet, at en fornøftig Forberedelse til Modværge i givet Tilfælde kan afværge en Krænkelse. Jeg understreger med stor Tilfredshed denne sunde Erkendelse. Men den højtærede Forsvarsminister gaar videre i sine Udtalelser til Bladet. Da Intervieweren spørger ham:

„Hvad vil De da gøre med en afrustet Hær i en virkelig Krig?“ svarer Ministeren: „Ja, jeg ser godt, at dette Eksempel er anvendt paa Krigsforhold. Jeg vil svare, som jeg før har gjort, at overfor en større Magt kan vi intet stille op, hvis den vil trænge ind paa vort Omraade. Vi er magtesløse mod overmægtige Styrker. Og alligevel vil jeg fastslaa, at det aldrig har været det danske Socialdemokratis Hensigt at anvende Hyldebøsser, naar nogen krænker Landets Grænser.“

Da Intervieweren bemærker, at Ministeren sagde før: Jo mindre Styrker, des stærkere Bevæbning, svarer den højtærede Minister:

„De kan ogsaa være sikker paa, at hvis irregulære Tropper eller Bander af hvilken Art, De nævne kan, nogen Sinde krænker Landets Grænser i min Ministertid, vil de ikke blive modtaget med Kys og Klap, men med en helt anden Velkomst, som kan huskes. Det har altid været Socialdemokratiets Standpunkt, og det holder vi fast ved, selv om mit Ministerium kaldes et Afrustningsministerium.“

Se, det er jo klare og tydelige Ord. Den højtærede Forsvarsminister gentager

dem en Ugestid senere, da der var Tale om en ny kommunistisk Demonstration ved Grænsen, nemlig den 3. August. Da siger den højtærede Minister til „Berlingske Tidende“ — det er det sidste af mine Citater; jeg beder om Tilladelse til ogsaa at oplæse dette —:

„Hvis der kun viser sig nogle Smaaflokke af Kommuniste paa ca. 20—30 Stykker, kan Politiet vel selv holde Orden, men kommer de i stort Tal og vil lave Kunster, faar de nogle paa Kassen.“

Ja, det er jo særdeles krigerisk. Det er overhovedet en lagttagelse, som før er gjort paa denne Plads, at naar et fredeligt Medlem af dette Ting ophøjes til Rigets Marsk og Krigsminister, paavirkes hans Ordvalg og Stemmeføring uvilkaarligt af hans krigerske Omgivelser. Det gælder ogsaa, som det er vist her, den fredeligste af alle Verdens Krigsministre, selve den danske Afrustningsminister. Han vil ikke finde sig i „Kunster“ ved Grænsen, han vil „give paa Kassen“. Sagt med mere parlamentariske Ord vil det jo sige, at den højtærede Forsvarsminister vil bruge baade den nuværende Ordning og den Ordning, der er hans Ønskers Maal, til at yde væbnet Modstand mod Krænkelser af Grænsen.

Ja, det samme er jo ogsaa, ser jeg, sagt i de allersidste Dage af en anden fremtrædende Socialdemokrat, nemlig det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen. Jeg har set, at der i „Fyns Social-Demokrat“ har staaet en Artikel undertegnet X, og det har jo været fremme for Offentligheden, at bag dette X skjuler sig den socialdemokratiske politiske Ordfører, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen. Han siger det naturligvis ikke i saa krigsministerielle Ord, det ærede Medlem er jo ikke Krigsminister, i hvert Fald endnu ikke, men han siger dér ganske det samme, at

„trods de ændrede Forhold er det nødvendigt at have et Grænseværn, et Værn mod nationalistiske Bander og Ufredsmænd, ligesom det er nødvendigt at have en absolut neutral væbnet Magt, der kan holde Kupmænd, Lappomænd og andre Voldselementer i Ave“.

Og han siger, at det er jo bare det samme, som Socialdemokratiet altid har sagt, og som fandt Udtryk i sin Tid, da afdøde K. M. Klausen i Militærkommissionens Betænkning i 1908 udtalte:

„Vort Parti har saaledes altid anerkendt Nødvendigheden af et Værn, afpasset efter Tidens Forhold og Krav, og dette staaer man selvfølgelig ved den Dag i Dag“.